

[Fisker.]

hittil, til Fordel for Landets Grundejere, særlig de største og rigeste, tror jeg, de Herrer maa være klare over, at der kan rejses meget berettiget Tvivl om disse Beparelsers Nødvendighed og Berettigelse.

Men bortset herfra har man Pligt til at angive, hvor der skal skæres ned, naar man møder frem med disse Krav, og her savner man, forekommer det mig, virkelige Holdepunkter. De Herrer vil paalægge Staten nye Millionudgifter, og man erklærer sig villig til, naar man ellers kan blive enig derom, paa forskellige Omraader at forhandle om Beparelsers af disse Beløb; men maa vi ikke under Forhandlingens Fortsættelse faa at vide, om det er Hensigten at kræve nye Skatter tilvejebragt, hvis det ikke er muligt ved Beparelsers at skaffe Dækning for de forøgede Krav til Staten, og i saa Fald, hvilke Skatter man har tænkt sig at benytte.

Er det ikke muligt at opnaa Udtalelser herom, maa jeg betegne Lovforslaget som hvilende paa et overordentlig gyngende og spinkelt Grundlag, nærmest kun som en Gestus, der har sin Interesse og Betydning af visse Grunde, men som man ikke saglig set videre kan operere med.

Hvad vil saa det endelige Resultat blive af en saa voldsom Nedsættelse af de faste Skatter til Amts- og Sognekommuner, som man her tilstræber? Det vil selvfølgelig i første Omgang blive en overmaade værdifuld Foræring til de større Landbrugere paa andres Bekostning, en Kæmpegave til det større Landbrug, men saa vil det gaa, som det altid gaar, naar faste Afgifter bortfalder: ved Ejerskifte kommer denne Gave Sælgeren alene til gode, den bliver gjort i Penge, Prisen paa Ejendommen skrues tilsvarende op, den nye Bruger faar en forøget Gældsbyrde. Det bliver det endelige Resultat, at den nye Mand, der skal arbejde med den danske Jord, i Fremtiden faar dyrere Jord, større Gæld og mindre Arbejdsfortjeneste, og den Vej tror jeg alligevel ikke fører til bedre Arbejdsvilkaar end dem, vi i Øjeblikket er inde i.

Vanskelighederne for det danske Landbrug er store og omfattende, ikke mindst for de Brugere, der bærer de mægtige Gældsbyrder, den lave Krone i sin Tid førte med sig. Mit Parti har tidligere vist klar Forstaaelse heraf, og vi er ogsaa villige til fortsat, saa længe Samfundet har Evne dertil, at gaa ind i et Arbejde for Gennemførelsen af krisemæssige Foranstaltninger til Gavn for dette Erhverv. Man kan fortsat finde os paa denne Linie; men naar

man nu som her forsøger under Krisens Tryk at presse en varig Skatteomlægning igennem til Gavn for Landets større Grundejere uden Hensyn til deres særlige økonomiske Forhold og med tilsvarende forøgede Byrder for Landets øvrige Befolkning, vil vi paa det skarpest vende os derimod.

Vi kan for vort Vedkommende ikke se, at disse Lovforslag, saaledes som de er formede, formelt og sagligt, egner sig som Forhandlingsgrundlag.

A. C. D. Petersen: De to foreliggende Lovforslag om Beskatning til Sogne- og Amtskommuner af faste Ejendomme og om Beskatning til Staten af faste Ejendomme er vedtaget i det høje Landsting og sendt herover. Lovforslagene er fremkommet efter Forslag af de to Partier, Venstre og det konservative Folkeparti.

Ejendomsskatterne her i Landet har gennemgaaet en stærk Udvikling i den sidste Menneskealder, baade i Principper og i Skattebeløb. Medens der efter de gamle Hartkornsskatte love kun betaltes et meget ringe Beløb, et saa ringe Beløb, at det for hele Landet kun drejede sig om ganske faa Millioner, ca. 20, saa udviklede Ejendomsbeskatningen sig efter det politiske Systemskifte, som hurtigt efterfulgtes af et Systemskifte indenfor Ejendomsbeskatningen, overmaade frodigt gennem de kommende Aar, og da det nye socialdemokratiske Styre i 1926 atter ændrede Principperne for Ejendomsbeskatning, var der kun en Femtedel tilbage af de gamle Hartkornsskatter, og denne ene Femtedel var i 1925 lige saa stor, som de samlede Hartkornsskatter var i 1903.

Man ændrede ved Skattesystemskiftet i 1903 Hartkornsskatterne og gennemførte den saakaldte Ejendomsskyldbeskatning, hvorefter der til Staten skulde betales 1,1 pro mille af den Vurdering, hvortil Ejendommen ansattes i Handel og Vandel minus visse Fradrag. For Kommunerne skulde det samme Skatteprincip gennemføres i Stedet for Hartkornsskatten, dog med en Aftrapning gennem 25 Aar med en Femtedel ad Gangen, og som jeg nævnte før, var denne Femtedel 23 Aar efter det nye Systemskifte indenfor Ejendomsbeskatningen lige saa stor, som de samlede Ejendomsskatter var ved Begyndelsen.

Man ændrede Satsene for Skatten til Staten ved Skattelovene af 22. December 1915, hvor man forhøjede Promillen, og man ændrede atter denne Promille, ganske vist for et kortere Tidsrum, ved Lov af 21. December 1918, saaledes at man kom op